

Arrest

nr. 60 775 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 4 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 7 juni 2006 een asielaanvraag in.

Op 31 juli 2006 wordt het verblijf geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 26bis.

Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekent bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen resulteert in de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 25 september 2006.

Op 16 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 april 2009 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen, met kennisgeving op 6 mei 2009.

Op 3 juli 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij actualiseert zijn aanvraag met een brief van 13 december 2009.

Op 6 mei 2010 wordt aan verzoeker een tijdelijk verblijf van één jaar toegekend onder het voorbehoud van een door de gewestelijke overheden afgeleverde arbeidskaart B.

Op 24 januari 2011 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend en geactualiseerd werd op 13.12.2009 door :

*T., H. (R.R.: (...))
geboren te B. op 00.00.1964
nationaliteit: Turkije*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

De advocaat van verzoeker maakt duidelijk dat verzoeker in aanmerking komt voor het criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, na een grondige studie van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn inschrijving voor asiel zelf aanhaalde dat hij België binnenkwam op 01.06.2006. Dit is een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. Betrokkene beroept zich voorts op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.05.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.10.12.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, (hij zou werkwillig zijn (contract), hij zou Frans en Nederlands spreken en hij zou een vrienden- en kennissenkring hebben (getuigenverklaringen)), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

Voorts schrijft de advocaat dat verzoeker de broer is van de heer M. T. die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker zou bij zijn broer wonen en hij zou financiële hulp krijgen van zijn broer, familie en kennissen. Verzoeker beroept zich bijgevolg op criterium 2.3 van de vernietigde instructies. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijs voorlegt van samenwoning, noch toont hij de verwantschap met zijn broer M. T. aan en de andere familieleden waar hij financiële hulp zou van krijgen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept

heeft geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Regularisatie op basis van criterium 2.3 is bijgevolg niet mogelijk.

Verzoeker zou niet meer terug kunnen gaan naar Turkije omdat het gevaar zou bestaan dat hij er door de Turkse overheid opgepakt zou worden omdat hij problemen heeft gekend wegens zijn Koerdische afkomst. Hier worden geen bewijzen van voorgelegd die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land omwille van problemen dienden te verlaten volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd ingediend op 07.06.2006 en werd afgesloten op 27.09.2006 met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 31.07.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, hem diezelfde dag ter kennis gebracht. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (verzoeker woont samen met zijn broer die de Belgische nationaliteit heeft en verzoeker zou wegens zijn Koerdische afkomst niet terug kunnen keren naar Turkije). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan verwezen worden naar bovenstaande motieven waarop deze elementen werd ingegaan.

(...)

Op 4 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt met de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

wordt aan T. H.

geboren te B. (Turkije), in 1964, , het bevel gegeven om uiterlijk op 04/03/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de wet van 15 december 1980). Op 27.09.2006 werd de asielaanvraag van betrokkene door het CGVS afgesloten met de beslissing 'niet ontvankelijk'.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 31.07.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan: *"Schending van het art. 9 van de Wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers 30 april 1999 (B.S. dd. 21.05.1999) ; van het K.B. houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7.10.2009 (B.S. dd. 14.10.2009) ; van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."*

Verzoeker verwoordt het middel als volgt:

"1. Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 24.01.2011 stelt dat "uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 10.12.10 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd".

2. Verzoeker merkt op dat hij zelf noch zijn raadsman door een schrijven van het Vlaams Gewest op de hoogte werden gesteld van een negatieve beslissing aangaande zijn aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B, waardoor verzoeker niet in de mogelijkheid verkeerde een beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing overeenkomstig het art. 9 van de Wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers 30 april 1999 (B.S. dd. 21.05.1999).

3. Dat er derhalve sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging nu hij niet in kennis werd gesteld van de negatieve beslissing aangaande zijn aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B, waardoor hij evenmin kennis kreeg van de mogelijkheid om tegen de weigeringsbeslissing een beroepsschrift in te dienen bij de bevoegde overheid, met name de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid, Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie.

4. Dat het K.B. houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7.10.2009 (B.S. dd. 14.10.2009) uitdrukkelijk in zijn inleiding het volgende stelt.

"Overwegende dat de effectieve uitvoering van dit regularisatiebeleid een wijziging vergt van de reglementering in verband met de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten teneinde de overheden bevoegd voor het toekennen van verblijfsvergunningen en het afleveren van arbeidskaarten B in staat te stellen dit te doen binnen een duidelijk en precies wettelijk kader; Overwegende dat een dergelijke wijziging eveneens een antwoord biedt op de verplichting tot transparantie en rechtszekerheid verschuldigd ten aanzien van de betrokken buitenlandse werknemers dat zij volledig en snel moeten geïnformeerd worden over de te ondernemen stappen om in volledige gelijkheid te genieten van het door de federale Regering besliste regularisatiebeleid ".

Dat derhalve nu verzoeker noch zijn raadsman nooit op de hoogte gesteld werden van de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoekers aanvraag voor het bekomen van een beroepskaart (zodat de mogelijkheid hen werd ontnomen een beroep in te dienen overeenkomstig art. 9 van de Wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers 30 april 1999, B.S. dd. 21.05.1999), er geenszins sprake is van enige transparantie en rechtszekerheid ten aanzien van verzoeker als kandidaat-werknemer en evenmin van volledige gelijkheid ten aanzien van andere kandidaat-aanvragers voor het bekomen van een arbeidskaart B, terwijl dit duidelijk als doelstelling van het K.B houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7.10.2009 werd gesteld !!!!

5. Dat er sprake is van schending van de rechten van verdediging, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het art. 9 van de Wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers 30 april 1999 en van het K.B. houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7.10.2009, wanneer wordt

nagelaten de verzoeker en/of zijn raadsman op de hoogte te stellen van de beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart.

6. Dat verweerder verder in de bestreden beslissing stelt dat "uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen".

7. Dat verzoeker opmerkt dat verweerders motief niet correct is.

Dat immers verzoek in zijn aanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vw duidelijk een onderscheid heeft gemaakt tussen "de uitzonderlijke omstandigheden die een aanvraag tot regularisatie op grond van het art.9 bis van de wet van 15.12.1980 in België kunnen verantwoorden" en de argumenten ten gronde van zijn aanvraag.

Dat derhalve verweerder onterecht stelde dat geen onderscheid werd gemaakt tussen de ontvankelijkheidsargumenten en de gegrondheidsmotieven.

In elk geval verwijst verweerder onterecht naar deze vermeende tekortkoming van verzoeker nu verweerder zelf reeds de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde en dus geenszins dient te stellen dat er geen onderscheid zou kunnen gemaakt worden tussen "de elementen die nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen".

8. Dat verzoeker opmerkt dat er in casu in elk geval opnieuw sprake is van een stereotiepe motivering welke voor tal van beslissingen geldt.

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

9. Dat tenslotte verweerder stelt dat verzoekers verblijf sinds 2006 in België, zijn duurzame lokale verankering, zijn werkwilgheid, zijn vrienden-en kennissenkring in België niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie. Verweerder is van oordeel dat deze elementen aangaande de integratie van verzoeker niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

10. Dat verweerder evenwel niet op een afdoende manier motiveert waarom deze door verzoeker aangehaalde gegrondheidsmotieven in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Dat in algemene bewoordingen stellen dat de door verzoeker ingeroepen motieven niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie geen afdoende motivering uitmaakt.

11. Dat er sprake is van schending van de materiële motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

12. Dat, zoals supra reeds gesteld, een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

13. Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.

14. Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder zijn aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid.

In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van verzoekers integratie en langdurig verblijf in de Belgische samenleving, verzoekers uitgebreide vrienden en kennissenkring in België, verzoekers inwonen bij zijn broer, verzoekers financiële ondersteuning door zijn broer, familie en kennissen en verzoekers mogelijkheid tot onmiddellijke voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde tijd, die verzoeker in casu had voorgelegd. En dit nu reeds op 6 mei 2010 verweerder in zijn schrijven vaststelde dat verzoeker bewijs van duurzame verankering in België levert (cf. stuk 5).

15. Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen werden genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 is een gunst, geen recht en het komt de verwerende partij toe om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie.

Op 21 september 2009 werd de uitvoering van deze instructie verduidelijkt in een vademecum.

Op 14 oktober 2009 werd het Koninklijk Besluit gepubliceerd dat de "economische regularisatie" via arbeidskaart B mogelijk maakt. Er geldt een speciaal model arbeidscontract voor de aanvraag daarvan.

Om te voldoen aan de voorwaarde van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, diende verzoeker het bewijs voor te leggen dat zij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én 1 (of meer) werkgever(s) heeft gevonden die haar voor de toekomst wil(len) aanwerven voor een contract van 1 jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract (of verschillende deeltijdse contracten) moet minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen die pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B.

Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij inderdaad een arbeidscontract voorlegde.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat de verwerende partij op 06 mei 2010 aan verzoeker liet weten dat hij, onder voorbehoud van de voorlegging van een door de gewestelijke overheden afgeleverde arbeidskaart B, in het bezit zou worden gesteld van een BIVR, geldig voor één jaar.

Op 10 december 2010 werd de arbeidskaart B van verzoeker door de Vlaamse overheid geweigerd en ten gevolge van deze weigering werd er in de thans bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet geregulariseerd kon worden op grond van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers verweer, als zou hij niet op de hoogte zijn geweest van de weigering door de Vlaamse overheid, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid aangetekend verzonden werd aan de werkgever van verzoeker, die de kans had om tegen deze beslissing in beroep te gaan, conform artikel 9 van de wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 30 april 1999. Verzoekers werkgever heeft nagelaten dit te doen.

Uit de stukken van het dossier kan echter niet worden opgemaakt of verzoeker al dan niet in het bezit werd gesteld van deze beslissing.

De verwerende partij benadrukt echter dat verzoeker in iedere hypothese niet duidelijk maakt op welke manier de verwerende partij verantwoordelijk gesteld kan worden voor de voorgehouden niet ter kennis bringing aan verzoeker van een beslissing die genomen is door een andere, in dit geval gewestelijke, autoriteit.

Verzoeker, die niet voldoet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van punt 2.8 B van de instructie dd. 19 juli 2010, maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op incorrecte of onredelijke wijze zijn genomen.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zou er in de bestreden beslissing gesteld worden dat verzoeker geen onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheidsargumenten en de gegrondheidsmotieven.

In de bestreden beslissing wordt er immers het volgende gesteld:

"(...) tot slot dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid. (...)"

Bijgevolg wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat het dus niet duidelijk is welke elementen nu bij de ontvankelijkheid dan wel bij de gegrondheid horen.

In ieder geval wordt er in de bestreden beslissing geconcludeerd met de zin:

"(...) Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan verwezen worden naar bovenstaande motieven waar op deze elementen werd binnengegaan."

De door verzoeker ingediende aanvraag werd in ieder geval ten gronde beoordeeld, waardoor hij niet duidelijk maakt als zou de bestreden beslissing niet op correcte wijze onderzocht zijn.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, is het duidelijk dat alle door verzoeker aangehaald elementen ten gronde onderzocht werden.

Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte en redelijke wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

2.3. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat hij geen kennis had van de beslissing aangaande de weigering van zijn aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B zodat hij geen beroep kon aantekenen, overeenkomstig artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

Verzoeker toont zijn belang bij deze grief niet aan. Immers laat verzoeker na aan te tonen dat hij inmiddels een beroep tegen deze beslissing heeft ingesteld. Artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers voorziet immers dat verzoeker gedurende een maand na de kennisgeving de mogelijkheid heeft beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van de aanvraag van de beroepskaart B. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoeker dat nog steeds geen beroep werd aangetekend tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidskaart B. Verzoeker kan in het kader van de beoordeling van de bestreden beslissing niet op dienstige wijze de schending van artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers aanvoeren.

Het niet ter kennis geven van deze beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling is het rechtzekerheidsbeginsel, dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349) niet geschonden.

Voorts wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Waar verzoeker in een tweede onderdeel voorhoudt *"Dat het K.B. houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7.10.2009 (B.S. dd. 14.10.2009) uitdrukkelijk in zijn inleiding het volgende stelt. "Overwegende dat de effectieve uitvoering van dit regularisatiebeleid een wijziging vergt van de reglementering in verband met de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten teneinde de overheden bevoegd voor het toekennen van verblijfsvergunningen en het afleveren van arbeidskaarten B in staat te stellen dit te doen binnen een duidelijk en precies wettelijk kader; Overwegende dat een dergelijke wijziging eveneens een antwoord biedt op de verplichting tot transparantie en rechtzekerheid verschuldigd ten aanzien van de betrokken buitenlandse werknemers dat zij volledig en snel moeten geïnformeerd worden over de te ondernemen stappen om in volledige gelijkheid te genieten van het door de federale Regering besliste regularisatiebeleid". Dat derhalve nu verzoeker noch zijn raadsman nooit op de hoogte gesteld werden van de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoekers aanvraag voor het bekomen van een beroepskaart (zodat de mogelijkheid hen werd ontnomen een beroep in te dienen overeenkomstig art. 9 van de Wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers 30 april 1999, B.S. dd. 21.05.1999), er geenszins sprake is van enige transparantie en rechtzekerheid ten aanzien van verzoeker als kandidaat-werknemer en evenmin van volledige gelijkheid ten aanzien van andere kandidaat-aanvragers voor het bekomen van een arbeidskaart B, terwijl dit duidelijk als doelstelling van het K.B houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7.10.2009 werd gesteld !!!"* kan verzoeker deze bepalingen in het kader van huidig geschil niet dienstig aanvoeren. De gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris heeft niet de bevoegdheid de beslissing aangaande de weigering van zijn aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B aan verzoeker ter kennis te geven en kan deze beslissing evenmin nemen. Bovendien kan dergelijke toelichting bij een koninklijk besluit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voor het overige valt de grief samen met wat voorafgaat.

Waar verzoeker in een derde onderdeel bekritiseert *“Dat verweerder verder in de bestreden beslissing stelt dat “uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen”. (...) Dat verzoeker opmerkt dat verweerders motief niet correct is.”* en opmerkt dat hij een onderscheid heeft gemaakt tussen uitzonderlijke omstandigheden en de argumenten ten gronde van zijn aanvraag, berust deze grief op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing die stelt dat sommige elementen van de ontvankelijkheidsfase worden overgenomen bij de elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Deze kritiek is bovendien in casu overtuigend en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers bepaalt artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in deze instructie, te blijven toepassen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris enkel de gegrondheidselementen heeft onderzocht en verzoeker betwist niet dat op alle elementen die hij aanhaalde een antwoord werd gegeven. Derhalve is het betwiste motief in casu overtuigend en de grief niet dienstig.

In de mate dat verzoeker voorts stelt dat de motivering niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voert hij de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 9bis verwijst de Raad naar wat hieromtrent al is gesteld.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in deze instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde elementen die verzoekers integratie betreffen beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoeker in zijn aanvullend verzoekschrift om machtiging tot verblijf van 13 december 2009 zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van het criterium “*duurzame lokale verankering*” dat in de instructie van 19 juli 2009 onder de noemer 2.8. wordt omschreven en zich in de laatste zinsnede uitdrukkelijk beriep op de punten 2.8A en 2.8B van voormelde instructie. In deze aanvulling wijst verzoeker op zijn onafgebroken verblijf in België sedert 25 november 2004, zijn kennis van de Franse taal en legt hij onder meer een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor. De stukken die verzoeker bij deze aanvulling voegt tonen geenszins aan dat hij sedert 25 november 2004 in België verblijft.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 6 mei 2010 aan verzoeker liet weten dat hij tijdelijk zou gemachtigd worden tot een verblijf van één jaar mits hij een arbeidskaart B zou voorleggen. Deze kaart werd niet afgeleverd op 10 december 2010 zodat het recht op een tijdelijk verblijf ophield te bestaan. Verzoeker toont niet aan dat dit motief onjuist is.

Wat de toepassing van het criterium 28A betreft stelt de bestreden beslissing: “*Echter, na een grondige studie van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn inschrijving voor asiel zelf aanhaalde dat hij België binnenkwam op 01.06.2006. Dit is een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken.*” Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk de verklaring van verzoeker afgelegd tijdens zijn asielaanvraag te laten primeren boven diens latere verklaring in het aanvullend verzoek van 13 december 2009 bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf (toegevoegd als stuk 4 bij het verzoekschrift) en zijn overgemaakte stukken. Immers kan het bezit van een Schengenvisum, dat overigens bijna onleesbaar is, geen verblijf van 2004 tot 2006 aantonen. Dit klemmt nog meer nu de raadsman van verzoeker in de aanvraag van 16 februari 2009 stelt dat verzoeker reeds meer dan “*drie jaar*” in België verblijft.

Voorts benadrukt de Raad dat het enkele bestaan van integratie-elementen, zoals opgesomd in het verzoekschrift onder punt 9 niet automatisch leidt tot een recht op verblijf. Zoals de verwerende partij stelt is de toekenning van een machtiging tot verblijf een gunstmaatregel. Verzoeker kan verder niet

gevolgd worden in zijn redenering dat de bestreden beslissing niet afdoende antwoordt waarom de aangehaalde gegrondheidsmotieven in hun geheel niet kunnen weerhouden worden om een machtiging tot verblijf toe te kennen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat werd geantwoord op al de aangehaalde elementen van de aanvraag en de aanvullingen (wil tot werken, lang verblijf in België, nooit de openbare orde geschonden, het hebben van vrienden- en kennissenkring, mogelijkheid tot tewerkstelling). Verzoeker laat voorts zelf na te preciseren welke motieven hij voor het overige betwist. Hij toont niet aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Wat de voorgelegde stukken betreft blijkt dat de bestreden beslissing hiermee rekening heeft gehouden in de motieven: *“Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, (hij zou werkwilbig zijn (contract), hij zou Frans en Nederlands spreken en hij zou een vrienden- en kennissenkring hebben (getuigenverklaringen)), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009. Voorts schrijft de advocaat dat verzoeker de broer is van de heer M. T. die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker zou bij zijn broer wonen en hij zou financiële hulp krijgen van zijn broer, familie en kennissen. Verzoeker beroept zich bijgevolg op criterium 2.3 van de vernietigde instructies. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijs voorlegt van samenwoning, noch toont hij de verwantschap met zijn broer M. T. aan en de andere familieleden waar hij financiële hulp zou van krijgen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept heeft geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Regularisatie op basis van criterium 2.3 is bijgevolg niet mogelijk.”* Deze motieven worden door verzoeker niet weerlegd.

De Raad besluit dat verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, of niet correct werden genomen hetzij op kennelijk onredelijke wijze. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aanhaalt merkt de Raad op dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker voor het overige geen andere grieven aanvoert, ook niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN